

Илюстрация
В. Виданова

Писател
Д. Овчаров

Пролетникът вървяха профуча надъ Развигорско, разломът наклонилът илюзи на селкьнитъ край шасето, лощина огрезнатата врата на ханчето, залъ въ жидитъ на телеграфнитъ стълбове и обнесе пълнената ний въ джибозата. Троната на аратата селна ханджията дѣдо Вело, задрямвалъ сладостно на пейката. Той олуца очи: предъ него на срещния стоахъ седѣше

копчосавалъ ерека рено застаренъ човѣкъ, съ черна брада, дълги провиснали мустаци и съ приглушенъ каскетъ надъ очи. Дѣдо Вело прекреми отново очи и се унесе въ мисли. Сказахъ вчера се бѣше изправилъ на прага на ханчето, слушахъ пълнената на калчуситъ и следъ по бѣгна друмъ. По бѣгна друмъ се задава човѣкъ, приближава и

се отбива въ ханчето. И отъ тогава ходижда зорка пакъ въ ханчето се врища, скимилитъ. Питатъ го селнитъ за живота му, а той понѣкога, като се напие залочва да разказва, но изверчамъ спри, нахалъ се рика, щѣлъ разреперав, отъ очитъ му бликватъ слъзи, почва да свирни.

Когато скитникътъ залочна да свирни, въ ханчето алѣзе младъ човѣкъ въ щѣтно, пролѣсно обилѣло. Пълнената на кавала се понесе плаво надъ шверена динѣ, плиска се въ килтоснитъ прозорчета и на вѣлни заструи презъ огрезнатата врата на ханчето — плаване и жажна. Нѣкититъ зауши на кавала се сторика позити на Дечко Върлиновъ — така се казваше ивѣлани младъ човѣкъ. — Изверчашъ той слѣзи, че ивѣдо се скляе въ сърцето му и кръвта на сполчана зашумѣ, като пролѣтна рѣкъ въ жидитъ му.

Сѣдичето изгрява. Цѣлото село е на кръсть. Гвѣнитъ пълнеа гръмгласно позоре-

ваха Слънчо отъ плета. По листата на розата и дворската круша блѣстатъ росни капки, като сребърни звѣнчета, смѣахъ ей сѣга ше къне звѣнчелата ний пълнената. Кравитъ сж издрени Дечко прекаралитъ бѣше торбинка съ червени кекари презъ рамо, съ топла бѣла пята въ нех, подкарва кравитъ и маза съ дрѣновата си топка. По полоната край рѣката кравитъ хрупатъ трева и мазатъ опешки. Дечко подкрѣпи на дрѣновата си топка свирни на кокаленото си кавалец, що дѣдо му купи отъ Троянския манастиръ. Така Дечко се научи да свирни на кавалец. После дѣдо му го заведе да се учи въ града. И тамъ Дечко не забрави кавала си. Въ града той инаше много другари. Имаше едно момче тѣничко, сурѣчко, съ калки сини очинки. Гечето го казваха. Гечето бѣше асѣкога задримѣлъ, много рѣвно усничаа грегѣше на кърванитъ му уснички. Обикна Дечко Гечето и искаше да се сблѣжи съ него, но това не му се отдаваше.

Единъ пролѣтенъ денъ Гечето разлѣ настилото на единъ съседенъ другари. То се разрепера, като листъ. Момчето, щето настило бѣше жалѣно, скочи отъ нѣстото си и залочна да бие Гечето. Дечко Върлиновъ не се стѣраи и бърже стана, проправи си нѣтъ между навалищата съ корванитъ си раде, хвана развилѣлото се момче и го задържа. Всички следѣха поревнати, навели кѣнъ земѣта очи Гечето кравитоснитъ поглеждаше нѣтъ подъ вежди Дечко и по усничкитъ му се прилѣ благодарствена усмивка. Отъ този моментъ Дечко и Гечето се сблѣжиха. Станаха нераздѣлни другари.

Гечето жияваше на крак на града въ малка кѣщичка съ баща си и майка си. Майка му, суха и ивѣно замислена жена бѣше винаги заета. Невъ Гечето обичаше много. Бащата нѣсѣлъ и набитъ човѣкъ, често плеваше. За него Гечето не обичаше да прилизава. Веднажъ Гечето и майка му чакали да се завърне бащата да пополунощи. Гечето не изгрявалъ и отишѣлъ да го търси въ кръчмата при „Зелена мостъ“. Щѣвъ отворилъ вратата на кръчмата, баща му се развилѣло олно и